

Sygn. akt VIII C 1360/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko K. J.

o zapłatę 7.200 zł

1. zasądza od pozwanego K. J. na rzecz powódki M. R. kwotę 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 maja 2014 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie;
2. zasądza od pozwanego K. J. na rzecz powódki M. R. kwotę 3.277,13 zł (trzy tysiące dwieście siedemdziesiąt siedem złotych i trzysta groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VIII C 1360/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 lipca 2014 roku powódka M. R., reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczyła przeciwko pozwanemu K. J. powództwo o zasądzenie kwoty 7.200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 maj 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniosła, że w dniu 6 lutego 2012 roku zawarła z pozwanym ustną umowę, na mocy której pozwany miał dokonać „zmarynizowania” silnika diesla od M. poj. 3.000 cm³ z przekładnią mechaniczną, co oznaczało przystosowanie tego silnika do potrzeb wykorzystania w łodzi motorowej. W imieniu powódki negocjacji i ustaleń technicznych dokonywał D. F.. Koszt wykonania tej usługi miał wynosić 10.000 zł. W dniu 6 lutego 2012 roku powódka wpłacił pozwanemu zaliczkę w wysokości 3.200 zł, zaś w dniu 12 marca 2012 roku – 4.000 zł. Pierwotny termin przystosowania silnika przypadał na koniec września 2012 roku, jednakże pozwany prosił o wydłużenie tego terminu do końca stycznia 2013 roku, na co strony wyraziły zgodę, a później pozwany deklarował, że wykona usługę do końca maja 2013 roku, co jednak nie nastąpiło. Pozwany zostały wezwany do wykonania umowy, a po bezskutecznym upływie terminu do jej wykonania powódka odstąpiła od umowy żądając zwrotu dokonanej zaliczki. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany do dnia wytoczenia powództwa nie zwrócił powódce wpłaconej zaliczki w łącznej wysokości 7.200 zł ani nie wykonał marynizacji silnika. **(pozew k. 6-9)**

W dniu 17 listopada 2014 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (I Nc 6746/14), który pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej i zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 29, sprzeciw k. 40-41)**

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała powództwo w całości. Podniosła, że roszczenie dochodzonej pozwem nie uległo przedawnieniu, skoro oddanie dzieła miało nastąpić z końcem maja 2013 roku, zaś powództwo zostało wytoczone w dniu 15 lipca 2014 roku. Wskazała także, że w jej ocenie w sprawie nie znajduje zastosowania dwuletni termin przedawnienia roszczenia, skoro powódka odstąpiła od umowy, należy traktować umowę za niezawartą, a roszczenie o zwrot zaliczki nie jest roszczeniem wynikającym z umowy o dzieło. **(odpowiedź na sprzeciw k. 54)**

W piśmie procesowym z dnia 12 stycznia 2016 roku pozwany podtrzymał zarzut niewłaściwości miejscowej i wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Łodzi. **(pismo procesowe k. 59)**

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi jako właściwemu. **(postanowienie k. 61)**

Na rozprawie w dniu 7 października 2016 roku pełnomocnik powódki podtrzymał powództwo w całości, zaś pozwany nie stawiał się na rozprawę, pomimo prawidłowego doręczenia wezwania. **(skrócony protokół rozprawy k. 80-81, zapis przebiegu rozprawy płyta CD k. 82, potwierdzenie odbioru k. 75)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lutego 2012 roku powódka M. R. zawarła z pozwanym K. J. ustną umowę, na mocy której pozwany miał dokonać „zmarynizowania” silnika diesla od M. poj. 3.000 cm³ z przekładnią mechaniczną, co oznaczało przystosowanie tego silnika do potrzeb wykorzystania w łodzi motorowej. W imieniu powódki negocjacji i ustaleń technicznych z pozwanym dokonywał jej konkubent D. F.. **(okoliczności bezsporne, zeznania świadka D. F. – zapis przebiegu rozprawy 00:12:27 – 00:28:48 oraz zapis skrócony na karcie 80v-81akt sprawy)**

Koszt wykonania tej usługi miał wynosić początkowo 9.000 zł, a ostatecznie 13.000 zł. W dniu 6 lutego 2012 roku powódka wpłacił pozwanemu zaliczkę w wysokości 3.200 zł, zaś w dniu 12 marca 2012 roku – 4.000 zł. **(okoliczności bezsporne, zeznania świadka D. F. – zapis przebiegu rozprawy 00:12:27 – 00:28:48 oraz zapis skrócony na karcie 80v-81akt sprawy, wydruk potwierdzenia operacji k. 12-13)**

Pierwotny termin przystosowania silnika przypadał na koniec września 2012 roku, jednakże pozwany prosił o wydłużenie tego terminu do końca stycznia 2013 roku, na co strony wyraziły zgodę, a później pozwany deklarował, że wykona usługę do końca maja 2013 roku, co jednak nie nastąpiło. **(okoliczności bezsporne, zeznania świadka D. F. – zapis przebiegu rozprawy 00:12:27 – 00:28:48 oraz zapis skrócony na karcie 80v-81akt sprawy)**

Pozwany zostały wezwany do wykonania umowy pismem z dnia 31 marca 2014 roku, doręczonym w dniu 3 kwietnia 2014 roku, a po bezskutecznym upływie terminu do jej wykonania powódka odstąpiła od umowy żądając zwrotu dokonanej zaliczki. Pismo z dnia 24 kwietnia 2014 roku wraz z odstąpieniem od umowy i żądaniem zwrotu uiszczonej zaliczki zostało doręczone pozwanemu w dniu 5 maja 2014 roku.

Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany do dnia wyrokowania nie zwrócił powódce wpłaconej zaliczki w łącznej wysokości 7.200 zł ani nie wykonał marynizacji silnika. **(okoliczności bezsporne, zeznania świadka D. F. – zapis przebiegu rozprawy 00:12:27 – 00:28:48 oraz zapis skrócony na karcie 80v-81akt sprawy, kserokopia wezwania wraz z dowodem doręczenia w dniu 3 kwietnia 2014 roku k. 14-16, kserokopia odstąpienia od umowy z dowodem doręczenia w dniu 5 maja 2014 roku k. 18-20)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z zeznań świadka D. F..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości, zarówno w zakresie żądania zasądzenia należności głównej, jak i żądania odsetkowego.

W ocenie Sądu, nie może budzić wątpliwości, że strony zawarły umowę o dzieło, na mocy której pozwany miał dokonać „zmarynizowania” silnika diesla od M. poj. 3.000 cm³ z przekładnią mechaniczną, co oznaczało przystosowanie tego silnika do potrzeb wykorzystania w łodzi motorowej. Strony uzgodniły wynagrodzenie za wykonanie dzieła i termin jego wykonania, który następnie na wniosek pozwanego został przesunięty do końca stycznia 2014 roku, po czym pozwany deklarował, że wykona dzieło do końca maja 2013 roku, co jednak nie nastąpiło. Powódka wyznaczyła pozwanemu ostateczny termin do wykonania dzieła, a po jego upływie odstąpiła od umowy, wskutek czego umowę należy uznać za niewartą i zażądała zwrotu uiszczony zaliczki w łącznej wysokości 7.200 zł.

Swoje roszczenie powódka wywiodła z przepisu art. 494 k.c., w brzmieniu obowiązującym przed zmianą dokonaną ustawą opublikowaną Dz.U. 2014, poz. 827, która weszła w życie z dniem 25 grudnia 2014 roku – umowę zawarto bowiem w 2012 roku. Zgodnie z tym przepisem, strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany do dnia wyrokowania nie zwrócił powódce wpłaconej zaliczki. Należy przy tym podkreślić, że okoliczności faktyczne były w przedmiotowej sprawie między stronami niesporne.

Wnosząc o oddalenie powództwa, pozwany podniósł jedynie zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, który okazał się być niezasadny ze względów szczegółowo opisanych w piśmie procesowym pełnomocnika powódki z dnia 26 listopada 2015 roku.

O odsetkach orzeczono na podstawie przepisu art. 481 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Na koszty procesu w łącznej wysokości 3.277,13 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 250 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszty dojazdu powódki na rozprawę w wysokości 610,13 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki będącego adwokatem w wysokości dwukrotności stawki minimalnej (2 razy 1.200 zł), wynikającej z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (...), t.j.: Dz.U. 2013, poz. 461.

W ocenie Sądu, w sprawie nie zachodziły i nie wykazano okoliczności uzasadniających zasądzenie wynagrodzenia pełnomocnika powódki w wysokości czterokrotności stawki minimalnej, przy uwzględnieniu treści § 2 w/w rozporządzenia. Przy orzekaniu o powyższym Sąd wziął pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika i charakter sprawy, a także wkład pełnomocnika w jej wyjaśnienie i rozstrzygnięcie, z tej też przyczyny stawka została podwyższona do jej dwukrotności. Okolicznościami przemawiającymi za podwyższeniem wynagrodzenia do czterokrotności stawki minimalnej nie mogą być w szczególności te, że powódka przed procesem cierpliwie czekała na wykonanie umowy przez pozwanego, następnie próbowała załatwić sprawę polubownie, wreszcie wytoczyła powództwo przed Sądem w Gdańsku, przy czym mimo zgłoszenia zarzutu niewłaściwości miejscowej, pozwany i tak nie stawiał się na rozprawę, które to okoliczności podnosił pełnomocnik powódki w uzasadnieniu żądania podwyższenia wynagrodzenia. Należy przy tym dodać, że konieczność dojazdu powódki do tutejszego Sądu w Łodzi została jej zrekompensovana poprzez przyznanie zwrotu kosztów dojazdu w ramach zwrotu poniesionych kosztów procesu.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.